ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ της 12ης Μαΐου 1987 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Επίκεντρο των δύο ερωτημάτων που υπέβαλε στο Δικαστήριο το Arrondissementsrechtbank Zwolle, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, είναι το πρόβλημα αν το άρθρο 20 του κανονισμού 171/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί ορισμένων προσωρινών τεχνικών μέτρων διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων [1] παρέχει σ' ένα κράτος μέλος την εξουσία να θεσπίζει αυστηρότερες διατάξεις σχετικά με το ελάχιστο μέγεθος των ιχθύων από αυτές που προβλέπονται από το άρθρο 11, παράγραφος 3, σε συνδυασμό με το παράρτημα V του εν λόγω κανονισμού.

2. Από το 1972, μια ολλανδική κανονιστική απόφαση περί του ελαχίστου μεγέθους των ζαγκετών, μπακαλιάρων εγλεφίνων και μπακαλιάρων μερλάν πρόβλεψε ότι στις Κάτω Χώρες δεν επιτρεπόταν να εκφορτωθούν ζαγκέτες που το μέγεθός τους ήταν μικρότερο από 27 εκατοστά. Το Gerechtshof του Arnheim έκρινε, με απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 1984, ότι η εν λόγω απόφαση δεν συμβιβαζόταν με το κοινοτικό δίκαιο και, βάσει αυτής, έπαυσε να έχει κανονιστική ισχύ. Αυτό είχε ως συνέπεια να ισχύει στη συνέχεια στις Κάτω Χώρες ως ελάχιστο μέγεθος της ζαγκέτας το μέγεθος ΕΟΚ των 25 εκατοστών που είχε καθοριστεί με τον κανονισμό 171/83.

3. Την 1η Νοεμβρίου 1984, ο ολλανδός Υφυπουργός Γεωργίας και Αλιείας καθόρισε το ελάχιστο μέγεθος της ζαγκέτας σε 27 εκατοστά με κανονιστική απόφαση, επικαλούμενος το άρθρο 20 του κανονισμού 171/83. Πριν από τον καθορισμό αυτό, η ολλανδική βιομηχανία μεταποιήσεως ιχθύων είχε διατυπώσει σχετικό αίτημα, θεωρώντας ότι το ελάχιστο μέγεθος των 27 εκατοστών για τη ζαγκέτα εξασφαλίζει καλύτερη εκμετάλλευση της εθνικής ποσόστωσης αλιευμάτων.

4. Το παραπέμπον δικαστήριο διερωτήθηκε καταρχάς αν το άρθρο 20 του κανονισμού 171/83 αφορά μόνο τις ήδη ισχύουσες εθνικές διατάξεις ή και τις διατάξεις που πρόκειται να θεσπιστούν. Η γαλλική και η ολλανδική κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή πρότειναν στο Δικαστήριο να δώσει στο ερώτημα αυτό τη δεύτερη εναλλακτική απάντηση.

5. Ανεξάρτητα από το γεγονός ότι στις Κάτω Χώρες ήδη από το 1972, βάσει διαφόρων νομοθετικών διατάξεων, το ελάχιστο μέγεθος της ζαγκέτας ανερχόταν σε 27 εκατοστά, πρέπει να πρατηρηθεί ότι μόνο η ολλανδική απόδοση του άρθρου 20, παράγραφος 1, του αναφερθέντος κανονισμού μπορούσε ενδεχομένως να δημιουργήσει ενδοιασμούς στο παραπέμπον δικαστήριο· αυτό δεν μπορούσε να συμβεί με καμιά από τις άλλες γλωσσικές αποδόσεις. Αλλά, σύμφωνα και με το ολλανδικό κείμενο, ήδη από την τέταρτη αιτιολογική σκέψη και ιδίως από την εξέταση και των τριών παραγράφων του άρθρου 20, προκύπτει ότι η ρύθμιση την οποία προβλέπει το εν λόγω άρθρο πρέπει να αφορά, επίσης, και τα εθνικά μέτρα που πρόκειται να θεσπιστούν στο μέλλον· πράγματι, στην αντίθετη περίπτωση δεν θα είχε κανένα νόημα η διαρκής υποχρέωση των κρατών μελών προς παροχή πληροφοριών.

* Μετάφραση από τα γερμανικά.

1 — ΕΕ 1983, L 24, σ. 14.

6. Με το δεύτερο ερώτημά του, το παραπέμπον δικαστήριο ζητεί να μάθει αν ένα μέτρο, που επιβάλλει σ' ένα τουλάχιστον κράτος μέλος, για ορισμένα είδη ψαριών, ελάχιστο μέγεθος διαφορετικό από το μέγεθος που ισχύει σ' άλλα κράτη μέλη, είναι σύμφωνο με το κοινοτικό δίκαιο και την κοινή αλιευτική πολιτική.

7. Οι συμμετέχουσες κυβερνήσεις και η Επιτροπή πρότειναν στο Δικαστήριο να απαντήσει καταφατικά στο ερώτημα αυτό.

8. Καταρχάς πρέπει να παρατηρηθεί ότι τουλάχιστον για την περιοχή του Skagerrak και του Kattegat, ισχύει για τη ζαγκέτα, σύμφωνα και με το κοινοτικό δίκαιο, ελάχιστο μέγεθος 27 εκατοστών, ενώ στις υπόλοιπες περιοχές που προβλέπονται από τον κανονισμό 171/83 το κοινοτικό δίκαιο επιβάλλει στην πραγματικότητα για τη ζαγκέτα ελάχιστο μέγεθος 27 εκατοστών μόνο.

9. Εθνικά μέτρα που έχουν σκοπό — και επίσης ως αποτέλεσμα — την καλύτερη χρησιμοποίηση του συνόλου των αλιευμάτων και τη μείωση των απορριμμάτων κατά τη μεταποίηση, εξυπηρετούν ασφαλώς την προστασία των αλιευτικών πεδίων και αλιευτικών πόρων καθώς και την ισόρροπη εκμετάλλευση των εν λόγω πόρων. Επομένως, συμβιβάζονται προς την κοινή αλιευτική πολιτική, ακόμη και αν, ταυτόχρονα, επιδιώκονται με την πολιτική αυτή κι άλλοι σκοποί.

10. Επομένως, στο πλαίσιο του δεύτερου ερωτήματος του παραπέμποντος δικαστηρίου πρέπει ακόμη να εξεταστεί αν υφίσταται παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων του άρθρου 7 της Συνθήκης ΕΟΚ.

11. Παρόλον ότι, εν τω μεταξύ, η Κοινότητα καθιέρωσε κοινή αλιευτική πολιτική, δεν μπορεί να γίνει δεκτή, σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Ιουλίου 1979 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 185 έως 204/78 [2] ούτε με τη σημερινή νομική κατάσταση, η σκέψη παραβιάσεως της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

12. Όπως συνάγεται από τις αιτιολογικές σκέψεις και το γράμμα του κανονισμού 171/83, στην προβλεπόμενη από αυτόν ρύθμιση των τεχνικών μέτρων διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων υπάρχουν ελάχιστες μόνο απαιτήσεις, ενώ τα κράτη μέλη διατηρούν το δικαίωμα να θεσπίζουν μέτρα που βαίνουν πέραν αυτών. Επομένως, η ρύθμιση των τεχνικών μέτρων διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων συνιστά απλώς μερική εναρμόνιση. Ενόψει του γεγονότος αυτού, η εφαρμογή εθνικών διατάξεων, των οποίων η συμφωνία με το κοινοτικό δίκαιο δεν αμφισβητείται κατά τα λοιπά, δεν μπορεί για το λόγο αυτό να θεωρηθεί ως παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων, επειδή άλλα κράτη μέλη θέσπισαν άλλες διατάξεις. Αυτό είναι απλώς το αποτέλεσμα του γεγονότος ότι, εν προκειμένω, τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να προβαίνουν σε διαφορετική ρύθμιση. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή μίλησε κατά την προφορική διαδικασία για τις συνέπειες « αποκεντρωμένης διοικήσεως ».

13. Καταλήγοντας, προτείνω να απαντήσει το Δικαστήριο στα ερωτήματα που του υπέβαλε το Arrondissementsrechtbank του Zwolle ως εξής:

2 — Απόφαση της 3ης Ιουλίου 1979 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 185 έως 204/78, Van Dam και λοιποί, Slg. 1979, σ. 2345.

« 1) Το άρθρο 20, παράγραφος 1, του κανονισμού 171/83 παρέχει την εξουσία στα κράτη μέλη να θεσπίζουν *ακόμη και μετά την έναρξη της ισχύος* του εν λόγω κανονισμού τεχνικά μέτρα στον τομέα της αλιείας τους, τα οποία να βαίνουν πέραν του κατωτάτου ορίου των απαιτήσεων που προβλέπει ο κανονισμός.

2) Στο παρόν στάδιο εξελίξεως του κοινοτικού δικαίου στον τομέα της αλιείας συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο το μέτρο το οποίο, ενόψει της καλύτερης διαχειρίσεως και χρησιμοποιήσεως των ποσοστώσεων αλιευμάτων, επιβάλλει στους ημεδαπούς αλιείς, όσον αφορά ορισμένα είδη ιχθύων, αυστηρότερη ρύθμιση του ελαχίστου μεγέθους από αυτήν που προβλέπει το κοινοτικό δίκαιο. Το μέτρο αυτό συμβιβάζεται με την κοινή αλιευτική πολιτική και δεν αποτελεί ανεπίτρεπτη διάκριση εις βάρος των ημεδαπών αλιέων. »